

Sygn. akt V CSK 736/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie ze skargi S. w S. o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 29 stycznia 2002
r., sygn. akt I C 803/01

w sprawie z powództwa S. w S.
przeciwko Gminie Siewierz

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 5 czerwca 2014 r., sygn. akt I ACa 199/14,

1/ odrzuca skargę kasacyjną;

**2/ oddala wniosek powódki o zasądzenie kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w Katowicach zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z 13 listopada 2013 r. w ten sposób, że zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 29 stycznia 2002 r. wydany w sprawie o sygnaturze IC 803/01 w ten sposób, że zasądził od pozwanej Gminy Siewierz na rzecz powodowej S.w S. 22 748,50 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18 kwietnia 1996 r.; uchylił opisany wyżej wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach w części oddalającej powództwo o zapłatę kwoty 111 674 zł i w tym zakresie postępowanie umorzył; w pozostałej części skargę powódki o wznowienie postępowania oddalił; zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2 330 zł tytułem kosztów procesu; w pozostałej części apelację oddalił; oddalił wnioski stron o zasądzenie dalszych kosztów postępowania apelacyjnego.

W skardze kasacyjnej pozwana zaskarżyła wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach w całości, domagała się uchylenia go i oddalenia skargi o wznowienie postępowania zakończonego wydaniem prawomocnego wyroku z dnia 29 stycznia 2002 r., ewentualnie uchylenia tego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu celem ponownego rozpoznania.

W apelacji Gmina Siewierz zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 13 listopada 2013 r. w części uwzględniającej powództwo i zapłatę kwoty 55 056 zł z ustawowymi odsetkami od 18 kwietnia 1996 r. i orzekającej o kosztach, na wypadek jednak uznania, że nie było przesłanek do wznowienia postępowania - w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W postępowaniu procesowym od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania, kończących postępowanie w sprawie, strona może wnieść skargę kasacyjną (art. 398¹ § 1 k.p.c.), ale w sprawach o prawa majątkowe skarga ta jest dopuszczalna, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest niższa niż 50 000 zł (art. 398² § 1 k.p.c.), jak też, nie zachodzą inne wymienione w art. 398² § 2 i 3 k.p.c. przypadki niedopuszczalności tej skargi. Niezależnie od tego przesłanką dopuszczalności każdego środka zaskarżenia jest pokrzywdzenie orzeczeniem (gravamen), chyba że interes publiczny wymaga merytorycznego rozpoznania tego środka, na co wskazał Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu

sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2014 r., III CZP 88/13 (OSNC 2014, nr 11, poz. 108). Ograniczenie dopuszczalności skargi kasacyjnej ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia spełnia swoją rolę przy założeniu, że zachodzi przesłanka pokrzywdzenia orzeczeniem. Płynie stąd wniosek, że w części, w której orzeczenie jest korzystne dla skarżącego, skarga kasacyjna jest wyłączona, właśnie ze względu na brak pokrzywdzenia, a w pozostałej części może do tego dojść z powodu nieosiągnięcia progu wymaganej minimalnej wartości przedmiotu zaskarżenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2005 r., II CZ 74/05, niepubl., z dnia 2 lipca 2009 r., III PZ 4/09, niepubl. oraz z dnia 10 lutego 2010 r., II PZ 32/09, niepubl.). Ustanowienie w ustawie minimalnego progu wartości przedmiotu zaskarżenia oznacza, że nie każde pokrzywdzenie orzeczeniem, lecz dopiero takie, które dotyczy rozstrzygnięcia obejmującego minimalny próg, jest wystarczające do wniesienia środka zaskarżenia. Takie rozwiązanie na gruncie kodeksu postępowania cywilnego jest przejawem obowiązywania warunku gravaminis.

Skarga kasacyjna Gminy Siewierz nie spełnia warunku pokrzywdzenia kwestionowanym wyrokiem w odniesieniu do orzeczeń dotyczących umorzenia postępowania w zakresie roszczenia o zapłatę 111 674 zł, oddalenia apelacji w pozostałej części oraz oddalenia w pozostałej części skargi o wznowienie postępowania. Skarżąca nie wykazała na czym miałyby polegać pogorszenie jej interesu prawnego tymi orzeczeniami. Rozstrzygnięcie uwzględniające powództwo obejmuje świadczenie o wartości niższej od minimalnego progu, przewidzianego w art. 398² § 1 k.p.c., a zatem w stosunku do niego skarga kasacyjna jest niedopuszczalna, z uwagi na zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. Koszty odpowiedzi na skargę kasacyjną, w której nie wskazano argumentów dotyczących dopuszczalności skargi, uzasadniających jej odrzucenie, nie mogły być uznane za koszty celowej obrony w rozumieniu art. 98 § 1 w związku z 391 § 1 i 398²¹ k.p.c.